

Dávid Trónja

IV. Rész

Mellékletek és kiegészítések

Ebben a részben mellékletekkel, táblázatokkal, segédanyagokkal és egyéb, a témával összefüggő információkkal egészítjük ki a sorozat eddigi részeit.

Isten Egyházának Gyülekezetei

Church of God

Email: p.poli@lycos.com

Copyright © 2008, 2017, Póli Pál, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetőek, amennyiben a teljes szöveg, változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre, de a kiadó nevét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte.

<http://www.churchofgod.hu>

IV. 1. A Messiás Dávid trónján

Nagyon sok keresztény felületesen úgy gondolja, hogy a Dávidnak adott ígéret a trón folyamatos és örök állapotával kapcsolatban Krisztus első eljövetelekor teljesebben be.

Az igazság az, hogy Krisztus nem ült fel arra a trónra, sem eljövetelekor, sem az azóta eltelt időben. Krisztus egy saját magával és küldetésével kapcsolatos példázatában kijelentette tanítványainak, hogy Ő egy távoli országba utazott nemes emberhez hasonlítható, aki ott királyi méltóságot szerzett magának (*Luk. 19:12*), majd visszatért uralkodni. Küldetését elvégezve a Sátánt és a világot legyőző Krisztus visszatért az Atyához (a távoli országba), Aki az odaadó munkája után jutalmul mindent alávetett Neki és királyként fogja Őt visszaküldeni a földre. Ezt azonban csak az után teszi meg, miután Isten lába elé teszi számolyul az ellenfeleit (*Zsolt. 110:2*).

Krisztus tehát még nem tért vissza, hanem az Isten jobb kezénél ül egy mennyei trónon (*Jel. 3:21; Héb. 12:2*), nem pedig Dávid trónján e földön. A próféciák ígérete szerint vissza fog térni és akkor ül majd Dávid királyi székére Jeruzsálemben, s onnantól fogva uralkodik minden nemzet fölött (*Jer. 3:17*). Tudjuk, hogy ez még nem történt meg, viszont ez nem azt jelenti, hogy a júdai

királyság bukása óta eltelt több, mint kétezer-ötszáz esztendőn keresztül valaki ne ült volna Dávid trónján Izrael fölött! Hacsak Isten nem szegte meg az adott szavát, vagy képtelen beteljesíteni azt.

Már az *1Mózes 49:10* próféciája rámutatott arra, hogy **a jogar addig is Júda kezében lesz, amíg eljön a békesség fejedelme, Siló, és átveszi azt.** Ez az átvétel pedig csak az utolsó időkben (1.vers) történik meg. Mivel Krisztus még nem tért vissza dicsőséggel és hatalommal, ez magától értetődően azt jelenti, hogy léteznie kell legalább egy jahudita származású uralkodónak ma és a még hátralévő végidőkben, akitől átveszi majd az említett jogart. Emellett ennek a zsidó származású uralkodónak attól a Dávidtól kell származnia, akinek Isten megígérte, hogy leszármazottaiból minden nemzetségen át ülni fog valaki az ő királyi trónján. Máskülönben a Bibliát eldobhatnánk, mint egy hamis kijelentéseket tartalmazó, s így egy teljesen haszontalan írást.

Krisztus, aki test szerint Dávid leszármazottja volt (*Róm. 1:3; Luk. 3:23; 30:33*), valóban atyjának, Dávidnak a trónjára fog ülni, amikor megkezdí földi uralmát:

Lukács 1:32-33 **32** Ez nagy léssen, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét; **33** És uralkodik a Jákób házán mindörökké; és az ő királyságának vége nem léssen!

Krisztusnak a fizikai genealógiáját illetően legalísan is meg kell felelnie a trónra való jog követelményeinek. Az Újszövetségben két genealógia van megadva, egy Máté evangéliumában, és egy Lukácséban. A Máté evangéliumában megadott nemzetségtáblázat az Józsefé, Miriam (Mária) férjéé. Dr. Arnold Fruchtenbaum a messiánikus zsidók szemszögéből megírt munkájában a következőket írja Máté genealógiájával kapcsolatban:

“Máté evangéliumában József kerül a középpontba, míg Miriam háttérbe szorul. Máté lejegyzí, hogy angyalok jelentek meg Józsefnek, de nem tesz megjegyzést arról, hogy Miriamnak is megjelentek volna. Máté lejegyzí még József gondolatait is, de Miriamét nem. Lukács evangéliumában ennek ellenkezőjét látjuk, ott minden Miriam szemszögéből van lejegyezve. Mindkét evangéliumnak megvan az adott szövegekörnyezete, és nyilvánvaló, hogy a Máté evangéliumában József, Lukácséban pedig Miriam genealógiáját láthatjuk.

Joggal merül fel a kérdés, miért kellett két genealógiával előállni, különösen ha figyelembe vesszük azt, hogy Jahósua (Jézus) valójában nem is volt József vérszerinti fia? Elterjedt az a nézet, hogy Máté a királyi ágat jegyezte le, Lukács pedig a valós genealógiát. Ez egy további téves teóriát eredményezett, mégpedig azt, hogy mivel első látásra József volt a jogos örököse Dávid trónjának, így Jahósua csak azáltal kapott arra jogot, hogy József örökbe fogadta Őt.

Másrészt viszont elismerik, hogy Jahósua valós genealógiáját Lukács adja meg, és Jahósua maga is Dávid leszármazottja Miriam által. De a trón jogát mégis József örökbefogadása által nyerte el. **Valójában ennek pontosan az ellenkezője az igaz!** (Arnold Fruchtenbaum, “The Genealogy of Messiah”, The Vineyard, November 1993, 10-13 old. Kiemelések hozzáadva).

Dr. Fruchtenbaum remekül rámutatott a lényegre. Először is, József valójában nem volt Krisztus édesapja, másodjára pedig legális okokból sem kerülhetett volna Jahósua Izrael trónjára József után – még törvényes örökbefogadás által sem –, ugyanis ő Jekóniás ágáról volt dávidi leszármazott, akiknek utódaitól Isten határozottan megtagadta a királyság jogát! Ennek a körülményeit láttuk az előző részekben. Vagyis Máté evangéliuma – szöges ellentétben azzal, mint aminek hirdetik – semmiképpen nem lehet az a bizonyos „királyi genealógia”! Emellett van egy további olyan prófécia, ami rámutat arra, hogy a Messiás, Dávid Nátán nevű fiának az ágán jön el (vö. *Zak. 12:12*). Az tehát kizárt, hogy Jahósua a salamoni ágról származó József örökbefogadása által lehetne Izrael királya.

Máté a genealógiát követően rámutat arra, hogy Krisztus a Messiás, **aki a szűz Miriamban fogantatott meg.**

Arnold Fruchtenbaum Lukács evangéliumával kapcsolatban is tesz néhány nagyon fontos megjegyzést, ami a zsidó hagyományok szemszögéből is jelentős:

“Mátéval ellentétben, Lukács a szigorú zsidó genealógiai szabályokat követi, ugyanis nem hagy ki egyetlen nevet sem, és nem tér ki a női leszármazottakra sem. Ha azonban a zsidó szokások szerint nem említették meg a női leszármazottakat, mit tettek abban az esetben, ha mégis szándékukban állt a női ágat is visszavezetni? Hogyan tehették meg azt? A válasz: férjeik nevének használatával. (Ilyen példával szolgálnak az Ezdrás 2:61 és Nehemiás 7:63 versek is).

Ezzel együtt egy másik kérdés is felvetődhet: Ha valaki egy genealógiát tanulmányoz, hogyan lehet biztos abban, hogy az a genealógia a férj vagy a feleség genealógiája, hiszen mindkét esetben a férj neve volt feltüntetve? A válasz részben a nyelvtanban található.

A görög nyelvtan ugyanis (ellentétben pl. az angollal vagy a magyarral) megengedi a határozott névelő használatát a személynevek előtt (pl. ‘a’ Máté, vagy ‘a’ Miriám). A görög nyelvű Lukács evangéliumában minden egyes név előtt ott áll a határozott névelő, egyetlen kivétellel: József neve előtt (*Luk. 3:23*). Aki az eredeti görögben olvassa az evangéliumot, annak a József neve elől hiányzó határozott névelő azt jelzi, hogy a genealógia valójában nem Józsefé, hanem feleségéé, Miriámé. Ezt a törvényszerűséget némely fordítás jobban, némelyik pedig kevésbé tükrözi.”

[Az angol KJV szerint “...**as was supposed** the son of Joseph, which was the son of Heli...” (vagyis: “*akit József fiának állítottak*”). A magyar Csia Lajos fordítás ezt hasonlóan így adja vissza: “*Maga Jahósua ... a hiedelem szerint a József fia volt.*” A MAB Újfordítású Bibliája pedig ekképp fordította: **Köztudomás szerint József fia volt...**]

Habár, a genealógiai törvényszerűség miatt Jahósua *állítólagosan* József fia volt, de valójában test szerint Hélitől, Miriám apjától származott (azt is tudjuk, hogy József apjának a neve Jakab volt (*Mát. 1:15*) nem pedig Héli). De még a Jeruzsálemi Talmud is Miriamnak tulajdonítja ezt a genealógiát és nem Józsefnek, amikor említést tesz Miriamról, Héli lányáról (*Hagigah 2:3*).

Miriam genealógiai vonala Nátán ágazatából való, s így egybevág a Zakariásban megadott próféciákkal is, és ami még ennél is fontosabb, hogy ezt az ágat nem érintette a jekóniási átok, miszerint az ő utódaitól mindenkorra meg lett vonva a királyi szék. Jahósua tehát anyján, Miriámon keresztül volt a dávidi vérvonal jogszerinti leszármazottja, és a várva várt Messiás Dávid nátáni ágáról. A Messiásnak Dávidnak és Jessének tövéből kellett sarjadnia (*Ézs. 11:10*) s róla jövendölte meg Jeremiás a következőt:

Jeremiás 23:5-8 5 Eljön majd az idő – így szól JHVH -, amikor igaz sarjat támasztok Dávidnak, olyan királyt, aki bölcsen uralkodik, jog és igazság szerint jár el az országban. 6 Az ő idejében szabad lesz Júda, Izrael is biztonságban él, és így fogják nevezni: JHVH a mi igazságunk! 7 Eljön majd az idő – így szól JHVH -, amikor nem azt mondják többé, hogy él JHVH, aki fölhozta Izrael fiait Egyiptom földjéről, 8 hanem azt, hogy él JHVH, aki fölhozta, hazahozta Izrael házának utódait észak földjéről és mindazokból az országokból, amelyekbe szétszórta őket; és a maguk földjén fognak lakni.

Ez a prófécia rámutat arra is, hogy a dávid-házi Messiás csak azután uralja majd a világot, miután hazavezette Izrael teljes házának (nem csak Júda) maradékait egy második, az elsőt messze meghaladó exodusban.

A Messiás genealógiájában nem csak dávidi zsidó vér folyt, hanem magába foglalt egy ároni (tehát papi) beágazást is. Az alábbi prófécia rámutat, hogy a Messiás Dávidtól, majd annak Nátán nevű fiától fog származni (Miriam férje, József Salamon-ági utód volt, míg Miriam Nátané), de a Lévitől származó Simei nemzetsége is sajátjaként gyászolja majd Őt a lévita vér beágazása miatt:

Zakariás 12:10-14 10 Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könnyörület és a könnyörgés lelkét. Rátékitenek arra, akit átdöftek, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak. 11 Azon a napon olyan nagy gyász lesz Jeruzsálemben, amilyent Hadad-Rimmónért szoktak tartani a megiddói völgyben. 12 Gyászolni fog az ország, külön-külön minden nemzetség: külön Dávid házának a nemzetsége, asszonyaik is külön; külön Nátán házának a nemzetsége, asszonyaik is külön; 13 külön Lévi házának a nemzetsége, asszonyaik is külön; külön Simei nemzetsége, asszonyaik is külön. 14 A többi nemzetség is mind, külön minden nemzetség, asszonyaik is külön.

Az evangéliumok szövegekörnyezetéből láthatjuk, hogy Mátéban József genealógiája van megadva, míg Lukácséban Miriamé. Dávid trónját a Messiás fogja elfoglalni véglegesen, s e trónhoz való való jogának egy előfeltétele éppen a dávidi vér volt (*Lk. 2:32*). A *Jeremiás 33:20-22* versei hangsúlyozzák, hogy a Dávidnak és a levitáknak adott szövetség felbonthatatlan. Emellett minden olyan összeesküvés, amelyet a trón ellen szőnek, sikertelenné válik (vö. pl. *Ézs. 7:5-6*).

A fentebb idézett *Zakariás 12:10-14*-ben láthatjuk, hogy Júda megtérése után felismeri azt, hogy az igaz Messiást adták halálra annak első eljövetelkor, s emiatt tartanak őszinte gyászt. A *Zakariás 12:7-9* versei pedig a visszatért Krisztusnak a népét megszabadító harcát mutatják be:

Zakariás 12:7-9 7 Először Júda sátrait szabadítja meg JHVH, hogy ne dicsekedjék Dávid háza, és ne dicsekedjenek Jeruzsálem lakói Júdával szemben. 8 Azon a napon JHVH oltalmazza Jeruzsálem lakóit, és olyan lesz közöttük még a botladozó is azon a napon, mint Dávid. Dávid háza pedig előttük jár, mint Isten, mint JHVH angyala. 9 Azon a napon meg fogok semmisíteni minden népet, amely Jeruzsálemre támad.

Júda törzse előnyt élvez, mégpedig olyannyira, hogy még a törzsből származó Dávid királyi háza és Jeruzsálem sem kevélykedhet az igaz Júdával szemben.

Ezek a próféciák segítséget nyújtanak a Máté és a Lukács evangéliumában megadott genealógiák megértéséhez. A Mátéban megadott genealógia sajátosságai egyértelműen arra mutatnak, hogy az Józsefé volt. Jahósua nem lehetett volna a várt Messiás egyedül erről az ágról. A Lukácsban megadott genealógia kifejezetten azt a célt szolgálja, hogy rámutasson, a Mátéban megadott **József-genealógia ellenére miért lehet mégis** Krisztus a várt Dávid-házi király, és miként teljesítette be Isten a Messiásra vonatkozó ígéretét Dávid házában.

Az adott prófécia megköveteli azt, hogy Krisztusnak nemcsak Nátán leszármazottja kellett, hogy legyen, hanem a levita Simeinek a véréből is kellett az ereiben folynia. Ez így is volt, hiszen Miriam és Erzsébet rokon viszonyban álltak. Erzsébet Zakariás felesége volt, aki a templomi papság nyolcadik, Abijja rendjéhez tartozott (vö. *1Krón. 24:10; Neh. 12:17*).

Zakariás felesége, Erzsébet (Elisheba) szintén Áron törzsből származott (*Luk. 1:5*), és neve történetesen megegyezett Áron feleségének nevével (*2Móz. 6:23*). Röviden tehát, Zakariás és felesége Elisheba, (Bemerítő) János szülei lévíták voltak. Miriam, Krisztus anyja viszont rokonsági viszonyban állt Elishebával (*Luk. 1:36*), így – bár ő Dávid leszármazottja volt – lennie kellett benne lévita vérnek is. Ezáltal Krisztusban szintén jelen kellett lennie a lévita vérnek, ami magyarázatot ad a *Zakariás 12:13* versére a lévita Simei nemzetség gyászát illetően. Ne feledjük, Krisztus papi Messiás (első eljövetele óta a főpapi funkciót tölti be), és király Messiás a Júdának/Dávidnak adott ígéret alapján, amit második eljövetelével kezd meg.

IV. 2. A Glastonbury-i őskeresztények és a római gyülekezet

A történelemre visszatekintve láthatjuk, hogy Isten keze mennyire jelen volt abban, hogy a szigetországot előkészítse majdani nagyságához, és a dávidi trón fenntartásához. Ezek a lépések szükségesek voltak az Izrael házá, a Júdát és a Dávidot érintő próféciák és ígéretek beteljesedéséhez. A dániták törzsi elemei Izrael előfutáraként jelentek meg Írországbán, majd a trójai és miléz (zerahita) királyi házak adott ágazatai is a brit szigeteken telepedtek meg. Ebbe lett beoltva a dávidi ház Sedékiás király lányán keresztül. Ezek az események egyáltalán nem voltak a merő véletlen művei, hanem Isten történelmet vezérlő erős kezének az eredményei. Még Krisztust is számos kapcsolat fűzi a szigetországhoz másodnagybátyján, Arimateai Józsefen keresztül. Ezt a kapcsolatot az ún. glastonburyi tradíciók örökítették meg, amit érdemes feleleveníteni, már csak azért is, mert **Arimateai József** által egy további dávidi elem került az

angol uralkodóház vérébe (Arimateai József Heli fivére, s így Miriam nagybátyja, és Krisztus második fokú nagybátyja volt).

A zsidó tanácsban is befolyásos, módos Arimateai József egy ónkereskedő volt, aki több alkalommal hajózott a brit szigetekre, ahol ezt az ércet bányászták. A glastonburyi tradíciók szerint József egy ilyen útja alkalmával egy „fehér ruhás gyermeket”, a még kora tizenéves Krisztust is elvitte magával. Az tény, hogy egyik nővére, Anna (Enygeusz) szintén a szigeten házasodott meg, csakúgy, mint a szintén Annának nevezett lánya is. Krisztus halála után Fülöp apostol a brit sziget evangelizálásával bízta meg Józsefet, annak ottani szoros kapcsolatai miatt. József i.sz. 37-ben kezdte meg evangelizációs munkáját Britanniában, ahol később Arviragusz király birtokot adott neki és tizenegy vele érkező társának Glastonbury (a Kristály-sziget, vagy Avalon szigete) területén. Ezek a júdeai evangélikusok véglegesen megtelepedtek a szigeten, és Glastonbury vált a brit kereszténység születési helyévé. Itt épült fel a legelső keresztény gyülekezeti ház is, amelynek pontos helyében építették fel később a glastonburyi templomot. Arimateai József és társai olyan sikeres evangelizációt vittek véghez, hogy a britek elsőként vették fel a kereszténységet, mint nemzet. Arimateai Józsefet nem csupán az evangelizáció fűzte a britekhez, hanem családi kapcsolatok is.

A Trójából származó zerahita brit uralkodóházba házasodott be Arimateai József már említett nővére, Enygeus és Anna nevű lánya is, ami által a brutusi ágba szintén bekerült a dávidi vérvonal, és ami által szintén egybefonódtak a pérezi és zerahita nemzetségek! Való igaz, egyes történészek távolabbi rokonsági viszonyt tételeznek fel József és Caradoc között. József lányának, Annának és a zerahita brit királynak már biztosabb a genealógiája. A pár egyik neves utódja a legendás Arthúr király volt, és egy másik vonalon a brit Tudor-ház is e házassághoz vezethető vissza. Arimateai Józsefet még a római uralkodóházhoz is fűzték rokoni kapcsolatok Caradoc (latin nevén Caractacus) brit király által. Caradoc József nővéreinek, Enygeusznak és a brutusi Brán (“az áldott”) Fendigaidnak volt a fia. Amikor Claudius római császár i. sz. 44-ben hadjáratot indított Britannia ellen és megkísérelte az ottani keresztények teljes kipusztítását is. A harcokat követően túszként Rómába hurcolták Caradoc királyt, fiait és lányait is, köztük Linoszt és Gladyst (latin neve Claudia Britannica) i. sz. 52-ben. A királyi túszok nem rabok voltak és viszonylag jólétet élveztek. Claudia egy római szenátor fiához, Rufus Pudenshez ment feleségül.

Miért érdekes mindez? Mert ők a római egyház gerincét képezték, akiket Pál is megemlégett leveleiben, és akik méltóságuknál fogva bejáratosak voltak a császári udvarba, ahol többen is tanítványokká lettek általuk:

2Timóteus 4:21 Igyekezz a tél beállta előtt megjönni. Köszönt téged Eubulosz, **Pudensz**, **Linosz**, **Klaudia** és a testvérek mind.

Filippi 4:22 Köszöntenek titeket a szentek mind, főként pedig **a császár udvarából valók**.

Caradoc családja már mélyen hívő keresztényként érkezett Rómába, mielőtt Pál apostol létrehozta volna ott az általa megalapított római gyülekezetet. Pál talán éppen ez okból jelölte ki

Caradoc fiát, Linoszt a római keresztények első püspökének, Rufus Pudens pedig 96-ban halt keresztény mártírhalált. Caradoc és apja, Bran (akit szintén Rómába hurcoltak) később visszatértek Britanniába. Caradoc említésre méltó utóda volt még Llewler Mawr a „Jó” (latin neve Lucius), aki igaz keresztény királyként uralta a briteket, s végül erről az ágról származott Nagy Constantin (265-336) is, akinek talán inkább hírhedtebb, mintsem híres neve van a bibliai kereszténység szemszögéből nézve. Constantin viszont remek elő példája az antikrisztusi megtévesztésnek. Nagy Babilont (Rómát) uralta, igaz kereszténynek mutatta magát, jelen volt benne úgy a trójai-zsidó, mint a dávidi zsidó vér, de lényegében elvetette a bibliai kereszténységet, és tiporta Isten törvényét.

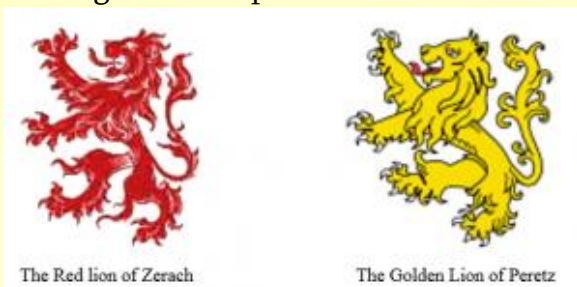
A kelta és brit egyház évszázadokon át független volt az aposztata Rómától, ragaszkodtak az eredeti apostoli hithez, ezért nagyon sokban eltértek a katolikus rendszertől. Az írek egy része az 500-as évekig, a walesiek pedig az 1100-as évekig erősen szombattartók voltak és nem a katolikus húsvétot tartották, hanem a bibliai pészach ünnepet Niszán hónap 15.-21. között. Erről tanúskodik egy Bede nevű szaxon történész, aki maga is katolikus lévén a következőket írta a brit egyházzól i. sz. 603-ban:

“Na már most, a britek nem a helyes módon [értsd nem a “katolikus módon”] tartják a húsvétot, hanem az adott hónap **tizennegyedik és huszonegyedik napja között** [ami pontosan a bibliai pészach és kovásztalan kenyerek időtartama] .. emellett számos más gyakorlatuk merőben eltér a [katolikus] egyház bevett gyakorlataitól. Még Ágoston és társai sem voltak képesek meggyőzni a gyakorlataikhoz csökönyösen ragaszkodó briteket, és az erőteljes viták és imák ellenére sem vették fel az egyetemes egyház szokásait” (Leo Sherley-Price, *A History of the English Church and People*, 1955. 2. Köt. 1. Fej. És lásd még a 3. Köt. 25. Fej.).

A katolikusok nemcsak hogy tisztában voltak azzal, hogy a kelta és brit egyházak teljesen más gyakorlatokat folytattak, de még azok elsőségét sem vitatták. Ezt példázza az, hogy az 1400-as években lezajlott négy katolikus zsinaton is elismerték a brit egyház elsőségét Franciaországgal és Spanyolországgal szemben, amit azzal indokoltak, hogy a brit egyházat Arimateai József alapította meg nem sokkal Krisztus halála után! (Lásd még: **Briatannia bibliai vonatkozású történelme** és a **Columba**, valamint a **Margit és a kelta egyház** című írásokat)

IV. 3. „A királyok Istentől eredő hatalma”

Az angolszász nép fölött székelő monarchia uralkodásjoga magától értetődő volt és nem csupán

maguk az uralkodók tekintették ennek, de a köznép is. Erre törvényszerűsége a „*Divine right of kings*,” kifejezéssel utaltak. Másszóval, a moarchiák és alattvalóik hitték, vallották azt, hogy a királyok hatalma és uralomhoz való joguk a királyok Királyától, Istentől ered. Ennek elve valóban a Bibliához, pontosabban a Júdának és Dávidnak megadott

ígéretekhez vezethető vissza, amely ígéreték szerint Júdának és Dávidnak Isten által utaltatott ki az uralkodáshoz való jog, s ezt a jogot Krisztus visszajöveteléig élvezhetik (a dávidi szövetség a Júdának adott ígéreteken belül, illetve annak alelemeként áll fenn). Az Encyclopaedia Britannica – rendkívül pontosan – a következőként határozza meg „*Divine right of Kings*” fogalmának jelentését:

Az a törvényszerűség, miszerint a királyi hatalom egy megadott, szent [értsd. erre kiválasztott] családon belül öröklődik tovább. ... ez nem csupán a brit alkotmány sajátossága, hanem minden monarchiáé ...és ez nem csak azt jelenti, hogy egy legális uralkodó egyedül az Istentől kapja a hatalmát, hanem azt is, hogy Isten egy bizonyos öröklési rend [vérvonal] szerint utalta azt ki. **Encyclopaedia Britannica**, Divine right of kings, alcímszó 394.old.

IV. 4. Melléklet: Az angol koronázási szertartás és eszközei

Amikor az együttválás fejében Judah zálogul átadta királyi méltóságának jelképeit Támárnak, azzal egy rendkívül fontos szimbolikus esemény történt meg. Az átadott tárgyak az angol királyi koronázási szokások részévé váltak!

1Mózes 38:18 Júda megkérdezte: Mit adjak neked zálogba? Az ezt felelte: **Pecsétnyomódat zsinórostul, meg azt a botot, ami a kezekben van.** Odaadta azért neki, azután bement hozzá; az asszony pedig teherbe esett tőle.

Judah Testamentuma 12:3 Mert átadtam érte pálcámat, amely a nemzetségem kormány-pálcája, az övemet, amely az erősségem, hasonlóan a diadémomat is, ami a királyságom dicsősége.

Judah három dolgot adott át zálogul: a botját, a pecsétjét és egy „zsinórt”. Ez a bot nem egy egyszerű, a sivatagi gyalogláshoz használt bot volt, hanem Judah fejedelmi botja, a királyi jogar előfutára. Miért is lett volna egy mindennapos fadarab értékes zálogeszköz? Ez a pálca Judah fejedelmi pálcája volt és szimbolikus értelemben a tőle származó királyi dinasztiák jogára is. A pecsét (héb. *khotam*) általában egy pecsétgyűrű volt, amit vagy a nyakba kötve, vagy pedig az övre akasztva viseltek (Judah Testamentumában ezért szerepel az öv). A harmadik tárgy a héber *pathil* szó fordításából lett „zsinór”, ám a szónak több jelentése van, mint: fonat, zsinór, drót, karkötő, stb. Az angol King James fordítás a karkötőt használja, s az alábbiak fényében valószínű, hogy Támár egy karkötőt vett át Judahtól. A

Judah Testamentumában diadém/fejdísz van említve, mivel az eredeti héber szó jelentése nem pontos, szó lehet bármilyen fémből hajlított ékszerről.

II. Erzsébet angol királynő megkoronázásának alkalmával egy formális ceremónia keretein belül a következő szertartást végezték el:

Erzsébetet a királyi trónra ültették, amely alatt az Izrael házáat jelképező Lia Fail, a végzet köve, vagyis Jákob párnaköve volt elhelyezve. Az érsek két **karkötőt** helyezett a királynő csuklóira, majd a brit nemzetközösség (Efraim nemzetközössége) birodalmi palástját öltötték a vállaira. Ezután az országalmát először a királynő kezébe helyezték [ez az Izrael fölött uralkodó JHVH trónjának hatalmát jelenti (vö. *1Krón. 28:5; 29:23*)], majd az oltárra tették [amivel a királyi uralmat JHVH szolgálatába ajánlották, elismerve fennhatóságát]. Ezután a királyok Isten által elpecsételt hatalmi jogát jelképező **gyűrűt** ráhúzták az ujjára, végül pedig kezébe adták a királyi **pálcát**, az uralkodás, ítélkezés és hatalom jelét. Csak ezek után helyezték a királynő fejére a koronát.

Ezzel a szertartással tehát annak az eseménynek a szimbolikus újrajátszása vagy felelevenítése történt meg, amikor Judah Támárnak és ezzel egyben az ő utódainak a kezébe adta ezeket a jegyeket, s velük együtt a királyi hatalmát. Sátán világában nem könnyű dolog egy ilyen örökséget bírni, sok nehézséggel és támadással kell szembenézni, így nemhiába áldotta meg Mózes e törzset eképpen:

5Mózes 33:7 Júdára ezt mondta: Hallgasd meg, Uram, Júda szavát! Vezesd őt vissza népéhez; ha harcolnia kell kezével, segítsd ellenségével szemben!

Ezek ismeretében mélyebb átérzéssel kérhetjük az Egyesült Királyság nemzeti himnuszának áldását: „Isten óvja a királynőt [vagy királyt]!” Ez a bibliai Judah öröksége, ez az igaz jahuditák egyedi ígérete, az uralkodás JHVH trónján, ami nem múlik el tőlük addig, amíg eljő az, Akinek a nemzetek engednek (*1Móz. 49:10*). Isten óvja a királyt!

IV. 5. A Sátán zsinagógájának álzsidói vs. a királyi házak igaz zsidói.

A Britanniát megszemélyesítő nőalak a Dávid-házi Tea Tephit kívánja ábrázolni.

Semmiképpen nem lehet a véletlen műve az, hogy csaknem minden európai királyi ház a trójaiakhoz vezeti vissza eredetét. Ezt számtalan királyi genealógia, és az ezekkel foglalkozó, elismert történészek által megírt könyvek sora bizonyítja (lásd pl. James Anderson, *Royal Genealogies or the Genealogical Tables of Emperors, Kings, and Princes, from Adam to These Times*, 1736; W.M.H. Milner, *The Royal House of Britain: An Enduring Dynasty*, 1902). Tudni illik azt is, hogy a XIX. században ezek a tények még aránylag közismertek és jól dokumentált tények voltak. A nagy változást **a sátán zsinagógája** által kirobbantott és az általuk irányított „felvilágosodás kora” hozta el. Ez kiegészült az olyan későbbi, ugyancsak hozzájuk köthető ideológiák

széleskörű eltejedésével, mint a humanizmus, az „osztályegyenlőség” elméletét hirdető szocializmus és kommunizmus, majd pedig a fokozatosan egyre szélsőségesedő liberalizmus. A humanizmus eszmeiségeiből táplálkozó liberális intellektuális elit a középkori királyok nagyzási hóbortjának vagy megalomániájának tulajdonította az általuk fenntartott genealógiai táblázatokat, történelmüket pedig vagy fabrikált mítoszoknak, vagy rosszabb esetben a öncélú hamisítványoknak nyilvánította. A sátán zsinagógájának hamis álzsidói azon célból kívánták elpusztítani a monarchiákat, mert azok az isteni rend egy fontos intézményét képezték, és amelynek helyébe a maguk sátáni „fekete nemességét” kívánták helyezni. A monarchiák megszüntetése után pedig sorra kerülhettek az olyan további Isten által elrendelt és évezredek át funkcionáló intézményeknek felszámolásai, mint a nemzet, a család, sőt, a házasság intézményei is. Mondani sem kell hogy ez ma a szemünk előtt bontakozik ki a maga luciferiánus teljességében. Támadás alatt áll a nemzet intézménye, a nemzeti identitáshoz való jog, az egy férfi és egy nő között megkötött házasság, illetve magának a családnak az intézménye is – magyarul a teljes isteni rend.

Ez okból még a történelem is átment egy erős revízió, majd az azt követő hamisításon. De be kell teljesednie annak, hogy Sátán az egész világot elhitesse, illetve megtévessze (*Jel. 12:9*) és üldöztesse az Isten szentjeit, akik megtartják a parancsolatokat és Jahósua hitét (*Jel. 12:17; 14:12*).

Márpedig Isten levetette e világ rendjét és aszerint jelentette ki:

Példabeszédek 24:21 Féljed, fiam, **JHVH-t és a királyt, és felforgatók közé ne keveredj!**

Példabeszédek 30:21-22 **21** Három dolog miatt **rendül meg a föld, sőt négyet nem bír elviselni: 22 Ha a szolgából király lesz [á lá kommunizmus]** ha a bolond teleeszi magát,

Prédikátor 10:17 **Boldog vagy, ország, ha királyod nemes ember, és vezetőid a rendes időben étkeznek, önuralommal és nem részegeskedve!**

Mi, hívő keresztények ma már egy monarchikus rendszerben, Krisztus **királysága** alatt élünk, alávetve magunkat az isteni uralom törvényeinek, s teljes szívünkből megkívánunk felelni az Isten által levetett rend követelményeinek. Krisztus és a feltámadott szentek a világ királyaiként fognak visszajönni (*Jel. 20:6*), tehát az Isten által levetett társasalmi forma fennmarad a millennium idején is, annyi különbséggel, hogy nem emberi uralkodók, hanem a megdicsőült szentek tökéletes szellemlényekként uralják majd az emberiséget. Maga Krisztus ezen királyok Királya lesz (*Jel.17:4*), aki attól a Júdatól veszi át az uralmi jogart, akinek az Isten kezébe adta ő [Siló] eljöveteleig! Az emberiség megváltása egyben az emberiség Isten uralma alá való visszabékítését is jelenti, amitől az Édennél elesett. Az abszolút teokrácia és nem az emberi demokrácia lesz a maradandó, örök társadalmi forma mindaddig, amíg Isten minden lesz mindenekben és megszűnik minden hatalom.

IV. 6. Az Arbroath-i Nyilatkozat

A skótok magukat a szkíták rokonaiként tartják számon, akikkel a Milézek hosszú évszázadokon át szoros kapcsolatban éltek a Fekete tenger keleti partvidékén elfekvő Kolkish területén. Kolkish egy miléz kolónia volt, amit a milézek Zera fia, Kálkól után neveztek el. Ez a terület volt a legkeletebbi miléz kolónia, ami a Szkítia részét képezte. Emiatt a korai skót krónikákban úgy van megemlítve ez a település, ahonnan a skótok elszármaztak. A skótok a királyi házukat őseinek, genetikailag tisztának és folytonosnak nyilvánítják. A Skócia függetlenségét meghirdető Arbroath-i nyilatkozatban az alábbiakat olvashatjuk:

“Az ismert ókori krónikákból és könyvekből tudjuk, hogy sok híres nemzet közül a miénk, a skót, mindenhol jó hírnévvel áldatott meg. Nagy-Szkítiából indultak útnak a Tirrén tenger és Herkules Oszlopainak útját követve, hosszabb ideig éltek Hispániában a legvadabb törzsek között, de sehol nem találtak legyőzőkre, semmiféle versenyben, noha barbároknak mondják őket. 1200 évvel azután, hogy Izrael népe átkelt a Vörös tengeren, érkeztek meg nyugati hazájukba, ahol ma is élnek. Elűzték a britonokat, a pikteket elpusztították, és bár gyakran támadták meg őket a norvégok, a dánok és britek, mégis sok győzelem után és kimondhatatlan erőfeszítések árán hazát szereztek, és ahogy azt a régi idők krónikásai tanúsítják, attól fogva meg is tartották azt szabadnak, minden rabságtól. Királyságukban száztizenhárom, a saját királyi házukból származó király uralkodott, melynek folytonosságát egyetlen idegen sem törte meg.”

A nyilatkozat teljes szövege: [Arbroath Nyilatkozat](#)

IV. 7 Utószó

Mi, az Isten Gyülekezeteiben, Isten szellemi népeként a legteljesebb mértékben valljuk a Biblia igazát, így a kinyilatkozott próféciai igazságokat is. Isten egyházában ránkruházott kötelességnek tartjuk azt, hogy pontos magyarázatokkal szolgáljunk az ígérések, köztük a nehezebben érthető ígérésekkel kapcsolatos kérdésekre is. A ránbízott hatalomban, megalkuvás nélkül adunk bibliailag korrekt és az Isten Szelleme által vezérelt magyarázatokat a felvetődő kérdésekre Isten titkainak sáfáraiként (1Kor. 4:1-2). A Dávid trónjával kapcsolatos témakör azon nehezen érthető bibliai tanítások közé tartozik, amit a magát kereszténynek vallók java része is értetlenül kezel.

Sok bibliaolvasó számára felfoghatatlanok az ezekkel kapcsolatos – és látszólag soha be nem teljesedett – ígéreték és próféciaik. Mivel képtelenek megfelelő magyarázatot kapni, ezeket a próféciaikat inkább eljelentéktelenítik, félremagyarázzák, vagy egyszerűen úgy kezelik, mintha nem léteznének. Ezek tehát távolról sem ezoterikus tanítások, hanem Isten kijelentett szavainak beteljesedésére adnak jól követhető és ellenőrizhető magyarázatokat.

Vannak, akik – első látásra jogosan – azzal érvelnek, hogy Pál utasította a hívőket a hosszú genealógiákkal kapcsolatos viták ellen. Ez természetesen igaz és ez különösen vonatkozik a Biblián kívüli genealógiákra. Habár ezek sokban segítségünkre lehetnek bizonyos bibliai témák megértéséhez vagy történelmi kontextusba helyezéséhez, viszont másrészt elvehetik

figyelmünket és energiánkat a szellemi fejlődéstől, különösen akkor, ha az efféle kutatások kiszorítják a hit fontosabb elemeit az életünkéből. Ugyanakkor Pál nem annyira a genealógiák ellen beszélt – hiszen a Biblia számos genealógiát felsorol, amelyek jelentőségét nem vitathatjuk –, hanem a genealógiák haszontalan felhasználása ellen, és a velük kapcsolatos hiábavaló vitáktól óvott (*1Tim. 1:4*). Isten utasít bennünket a teljes Szentírás tanulmányozására (*2Tim. 3:16*) és a bibliai genealógiák a Szentírás szerves részét képezik, tehát okulásunkra és hitünk építésére szolgálnak. A Pál által megalapított gyülekezetekben sokan felismerték, hogy vagy Izrael házához, vagy Júda házához tartoznak, sokan jelentőséget adtak a származásnak, hiszen az ismert tény, hogy az Ószövetség elsősorban egy nemzeti, etnikai szövetség volt. Az első keresztények egy ideig fontosnak tartották azt, hogy milyen nemzetséghez tartoznak, mennyi izraelita, zsidó vagy esetleg papi (levita) vér lehet bennük, ami által talán méltóságosabb szerepük lehet az Újszövetségen belül. Krisztusban természetesen semmit nem számít a test szerinti származás, a vér, az etnikum, sem az evilágban osztályrészül kapott méltóságos vagy akár az alacsonyabb sors.

Egy hívőnek természetesen mindenkor készen kell állnia arra, hogy választ adjon hitének bizonyosságára és a Szentírással kapcsolatban felmerülő kérdésekre. Ha Isten megadja valamire a választ, onnan a hit azt jelenti, hogy az adott hit alapján hirdetjük és kijelentjük az ismeretet. Ugyanaz a Pál utasít bennünket arra is, hogy ne hanyagoljuk és ne vessük el a próféciaikat (*1Thessz. 5:20*), és ez a témakör számos bibliai próféciaát közvetlenül érint.

A történelmi leírásokat, genealógiákat és egyéb forrásokat **nem tesszük a Szentírással egyenlő kategóriába**, viszont értékeljük és felhasználjuk őket, mint hasznos és esetenként hiánypótló segédanyagokat. Természetesen a kereszténység minden ágazata felhasználja az elérhető történelmi ismereteket, régészeti leleteket és egyéb a témával összefüggő forrásokat, és minden további nélkül utalnak is azokra, amikor célját, vagy hasznát látják ezek felhasználásának. A történelmi krónikák esetenként valóban tartalmazhatnak hibákat, esetleges túlzásokat és övezhetik legendák is. Ettől eltekintve, az Isten Gyülekezetei az adott próféciaik alapján hitből és meggyőződésből vallják:

- Azt, hogy Júda tartja kezében a királyi pálcát, amíg eljő Siló (*1Móz 49:10*).
- Azt, hogy Dávidnak mindig volt és van utódja, aki Izrael trónján ül Krisztus eljöveteleig (*2Sám. 7:16*)
- Azt, hogy Izrael törzsei Isten által előkészített új hazába kerültek (*2.Sám 7:10*), ahol megújul majd erejük (*Ézs. 41:1*) az Újszövetség befogadásával és az evangélium terjesztésével
- Azt, hogy Ezékiel, Ézsaiás, Hóseás és más próféták idevágó próféciai mind beteljesedtek az általul leírt módon.

Az nem véletlen, hogy manapság sorban jelennek meg az olyan témájú könyvek, amelyek a Merovingokkal, a templomosokkal és egyéb titkos „keresztény” társaságok dolgaival foglalkoznak. Ennek egyik legjobb példája a közelmúltban megjelent *Da Vinci kód*. A könyv fergeteges sikert aratott annak ellenére, hogy számos, a Bibliával szöges ellentétben álló kijelentést és feltevést

tartalmaz (pl. Krisztus elvette feleségül Magdalénát és utódai ma is élnek stb.). Ezeknek a fikcióknak egyetlen céljuk van: elhalványítani a valós bibliai igazság fényét azáltal, hogy a számtalan teória és feltevés tömegében elveszenek az olyan valós bibliai igazságok, mint a dávidi trón történelmi folytonossága! Sátán mestere a megtévesztésnek és a propagandának! Ha a megtévesztés célpontjává teszi a királyi házakkal kapcsolatos igazságokat, akkor azoknak több jelentőségük lehet a közeljövőben, mint azt gondolnánk. Ez okból ez az írás nem csupán hiánypótló és ismertető jellegű egy nehezebb bibliai témakör megértéséhez, hanem a hamis teóriák elosztatását is elősegíti. Isten adjon az ő szent népének értelmet és világosságot, tárja fel igazságainak teljes mélységét, hogy az igazság szilárd oszlopaiként tudjunk megállni a megtévesztőkkel szemben! ÁMEN!

